

РЕШЕНИЕ

№ 42383

гр. София, 17.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
публично заседание на 25.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **5279** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 26, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на У. У. Ч., [дата на раждане], гражданин на Федерална Република Н., чрез процесуалния си представител адв. Е. Х. – САК, преупълномощен от адвокатско дружество „И. и Партньори“, срещу Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, издаден от Посолството на Република България в А., Н..
В жалбата се сочи, че оспореният акт е неправилен, незаконосъобразен и необоснован, постановен в противоречие с ЕКПЧ, с материалния и процесуалния закон. Излага доводи, че отказът се явява несъответен на прогласеното в чл. 8. ал. 1 от Европейската конвенцията за защита правата на човека и основните свободи право на зачитане на личния и семейния живот. Твърди, че не са налице данни за наложени и действащи спрямо жалбоподателят принудителни административни мерки. Няма данни за становище от ДАНС чужденецът да представлява заплаха за националната сигурност. По административната преписка са налице доказателства, че жалбоподателят е сключил граждански брак с българска гражданка. Позовава се на Решение по дело Carpenter, където съдът признава основното право на семеен живот като част от общите принципи на правото на ЕС. С оглед мотивите на отказа, не се доказва съществуването на основания по чл. 8, ал. 2 от Конвенцията, за допустима намеса в това субективно право. Съпрузите желаят да живеят на територията на Република България. Прекъсването на връзките с роднините и невъзможността да бъде при съпругата си в родината ѝ, сериозно би нарушило правото на личен и семеен живот. Счита, че не са събрани данни по административната преписка, че бракът е сключен фиктивно с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на

чужденците в Република България и получаване на разрешение за пребиваване. Излага доводи, че не е изяснено по какъв начин е установено, че съпругата на жалбоподателя не живее на този адрес и по какъв начин административният орган е достигнал до това заключение. Органът е постановил акта си без да изясни релевантните по делото факти и обстоятелства. Иска се отмяна на отказа и изпращане на преписката на компетентния орган с указания за издаване на поисканата виза.

В съдебно заседание жалбоподателката не се явява, представлява се от адв. В. И., който поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Претендира разноси. Подробни съображения по съществото на спора излага в писмени бележки.

Ответникът - консулско длъжностно лице (КДЛ), консул Л. П. при Посолството на Република България в А., Н., не се представлява и не изразява становище.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Административното производство е започнало по заявление от У. У. Ч. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: национален паспорт, издаден от компетентните власти на Н.; застрахователна полица за медицински разходи; удостоверение за сключен граждански брак с българска гражданка – Г. Д. Теб;

След разглеждане на заявлението, компетентният административен орган е приел, че са налице основанията на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Като фактически мотиви е посочено: „Не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен трансфер“. Като допълнителни бележки е отбелязано, че цялостният анализ на документите и фактите, свързани с пътуването, не доказва по убедителен начин, че целта на посещенията е действителна. При проверка на посочения адрес е установено, че съпругата на апликанта е живяла известно време на адреса, след което не живее там. Разпродадено е оборудването.

Като доказателства по делото са приети: писмо рег. № М-7387 от 11.07.2025 г. в който се сочи, че съгласувателната процедура по подаденото от апликанта заявление за виза е осъществено от Териториална дирекция „Национална сигурност“ – [населено място], като е изразено отрицателно становище в Националната визова информационна система. Апликантът не е идентифициран като заплахата за националната сигурност, но попада в хипотезата на чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ.

В хода на съдебното производство е допуснато, изслушано и прието заключение на съдебно-техническа експертиза, като вещото лице е заключило, че през топлите месеци на годината условията за живот в изследваната къща са перфектни/отлични, а през студените, те са много добри. Вещото лице е констатирал, че всички жилищни помещения са обзаведени с необходимите мебели. Процесното жилище разполага с WC и баня. В жилищното пространство се намира и просторна трапезария с кухня и всички необходими електрически уреди необходими за нормално живеене.

Съдът кредитира заключението като компетентно, мотивирано и съответстващо на събраните в хода на производството доказателства.

По време на проведеното на 25.11.2025 г. съдебно заседание, вещото лице даде допълнителни пояснения, посочвайки, че къщата е в идеално състояние. Самият строителен процес, извършен при създаването ѝ е перфектен. Условията за живот са много добри, както през лятото, така и през зимата. Къщата е електрифицирана, водоснабдена. Лятно време има идеални условия за прекарване на ежедневието. Битът вътре е в добро състояние. Има добри условия за живот. За направения оглед на къщата посочва, че две момчета отворили къщата, които са съседни на имота,

на къщата.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, поради което жалбата е процесуално допустима.

По силата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи за дългосрочно пребиваване не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Видно от текста на жалбата до съдът, жалбоподателят се е позовал на обстоятелства касаещи нарушаването на права по ЕКЗПЧОС чл. 8 – „събиране на семейство“. Предвид изложеното настоящият състав приема, че жалбата, попада в предвиденото в закона изключение, същата е допустима и следва да бъде разгледана по същество по изложените в нея основания. Същата е в срок и е процесуално допустима, по същество основателна.

Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България е установен в Закона за чужденците в Република България. Изрично изискване за влизане на територията на страната на чужд гражданин, който не е гражданин на държава – членка на ЕС, е да притежава валидно издадена виза. Съгласно чл. 9 от ЗЧРБ, визата е разрешение за влизане и пребиваване или летищен транзит. Разпоредбата на чл. 9а от ЗЧРБ регламентира както видовете, издавани визи за пребиваване на територията на страната, така и органът, който е компетентен да ги издаде – съответното дипломатическо или консулско представителство на Република България, съгласно чл. 9 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим (НУРИВОВР).

По силата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и органите за граничен контрол, могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1 от ЗЧРБ.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган. Съдът взе предвид приложените по делото заповеди - Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г. с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от ЗЧРБ; Заповед № 4/10.01.2025 г. на генералния консул на Република България в [населено място], Н., с която Л. П. - консулско длъжностно лице (КДЛ), е определен с правомощия да взема самостоятелни решения за издаване на виза, отказ и изпращане за съгласуване или за извършване на допълнителни проверки по подадените заявления за издаване на визи.

Спазено е изискването за форма – оспореният Отказ за издаване на виза вид „D“ от 06.05.2025 г. от Л. П., завеждащ консулска служба Република България в [населено място], Н., по заявление от 12.03.2025 г., е обективизиран върху стандартен формуляр за уведомление и обосновка на Отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, и съдържа всички реквизити, отразени в Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, изискуеми и съгласно общите правила, установени в чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

Основанията за отказ за издаване на виза са регламентирани в чл. 10 ЗЧРБ и чл. 34 НУРИВОВР, като съгласно последната разпоредба не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по

образец, съгласно Приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него лице, а в случай на издаване на виза на границата – от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. В този формуляр се вписват мотивите, като се посочва основанията за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. За да бъде издаден благоприятен административен акт – виза, за всеки един подал заявление молител трябва да бъдат кумулативно налице двете фактически основания – от една страна да бъде доказана целта на престоя, а от друга страна – условията за него. В разглеждания случай административният орган е възприел, че не са доказани по безспорен начин предпоставките, визирани в разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Мотивирал е издадения отказ с това, че лицето не доказва по убедителен начин, че целта на посещението е действителна. При проверка на посочения адрес е установено, че съпругата на апликанта е живяла известно време на адреса, след което вече не живее там. Разпродадено е оборудването.

Във формуляра, приложен по делото, е посочено не само правното основание, на което се е позовал административният орган, за да откаже издаването на виза, но и синтезирано съдържание на представената в съгласувателната процедура по чл. 30а от НУРИВОВР официална информация от Дирекция „Миграция“ при МВР.

Разпоредбата на чл. 27, ал. 6 от НУРИВОВР задължава консулските длъжностни лица да извършат проверка на декларираните от заявителя данни преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза. Задължително заявлението се изпраща и на Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове, Ш. информационна система и В. информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на Правото на ЕС, в случай че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс. В рамките на тази процедура са представени становищата на ДАНС и Дирекция „Миграция“ при МВР.

Съгласно чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ, разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са членове на семейството на български гражданин и произхождащите от чужбина документи, които удостоверяват семейните връзки и правото на издръжка, са признати и регистрирани или допуснати за изпълнение по реда на българското законодателство;

В заявлението, депозирано от жалбоподателя е посочено „събиране на семейството“. Тези обстоятелства не са обсъдени в обжалвания в настоящото производство акт. В случая не са разгледани и обсъдени всички представени със заявлението за издаване на виза писмени доказателства, включително и удостоверението за сключен граждански брак с Г. Д. Теб с лична карта №[ЕИК], издадена от МВР Я..

Компетентният административен орган е намерил, че чужденецът не е доказал целта и условията на планирания престой, поради което е издал оспорения отказ. Отказът е постановен на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ – лицето не е доказало достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит.

За доказване на тези обстоятелства към заявлението на жалбоподателя са представени – копие на нотариален акт за покупко продажба на недвижим имот на името на съпругата; сключен договор за наем на недвижим имот, който се предоставя за ползване от съпругата – Г. Д. Теб; Въпросник –

интервю с рег. № 326000-3478 от 08.04.2025г. съгласно чл.29, ал.2 от ППЗЧРБ във връзка с чл.26, ал.4 от ЗЧРБ.

Административният орган е възпроизвел информацията, предоставена в рамките на съгласувателната процедура от сектор „Миграция“ при ОДМВР – Я. и е приел, че същата е достатъчна, за да обоснове приложението на хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ.

Представените от У. У. Ч. към заявлението документи удостоверяват специфичните предпоставки, установени в разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ. Декларираното от него намерение за трайно, продължително или постоянно установяване на територията на страната, лимитирано от периода, за който може да бъде издадена визата, съгласно чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ – 6 месеца, според настоящия състав не поставят под съмнение нито целта за издаване на виза, нито условията на пребиваване на територията на страната. Не е спорно, че У. У. Ч. е член на семейство – в брак с Г. Д. Теб с лична карта №[ЕИК], издадена от МВР Я..

Изложените съображения дават основание на съда да приеме за основателни оплакванията в жалбата. Жалбоподателят е изпълнил всички изисквания, предвидени в закона и подзаконовите нормативни актове по прилагането му, за получаване на исканата от него виза. При справяне с тежестта на доказване е дължим извод за наличие на предпоставки за отмяна на оспорения отказ за издаване на виза вид „D“ от 06.05.2025 г. издаден от Л. П., завеждащ консулска служба Република България в [населено място], Н., по заявление от 12.03.2025 г.

Предвид естеството на административния акт, съдът не може да реши спора по същество. На основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката трябва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя административният орган трябва да извърши преценка на релевантните факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ и разпоредбите му, относими към посоченото от заявителя основание за издаване на виза и спази задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона съобразно мотивите на настоящото решение.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК жалбоподателят има право на разноски и такива се претендират. Представен е списък, който включва 10 лв. държавна такса, 1 600 лв. възнаграждение за адвокат и заплатено възнаграждение за вещо лице в размер на 860 лв. или обща сума в размер на 2470 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд-София град,
Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на У. У. Ч., [дата на раждане], гражданин на Федерална Република Н., Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, издаден от Посолството на Република България в А., Н..

ВРЪЩА преписката на административния орган - консулско длъжностно лице (КДЛ) при Посолството на Република България в А., Н., за ново произнасяне по заявление за издаване на виза от 12.03.2025 г., съобразно мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на У. У. Ч., [дата на раждане], гражданин на Федерална Република Н., разноски общо в размер на 2470 лв.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.